

Juryns motivering:

En resa in i en möjlig framtid som samtidigt känns brännande aktuell, gripande berättat utifrån en morfars minnen. Genom familjealbumet avslöjas hemligheten som utgör det överraskande slutet i denna välskrivna novell.

Tredje Världskriget

Hon öppnade försiktigt dörren och kikade in. Han satt som vanligt i fåtöljen framför Tv:n.

- Godmorgon morfar! Hur är det med dig idag då?

Hans blick lyste upp igenkännande.

- Jenna! Carolina!

Den yngre flickan rynkade på näsan innan hon log igen.

-Nej, morfar. Vi är dina barnbarn, inte mamma och moster.

Han rynkade på pannan och såg oförstående på dem. Hon knuffade till sin syster innan hon gick fram till honom och satte sig på armstödet.

- Jaha, ska vi se om det finns något kul på TV idag då?

Jenna sjönk ner i soffan bredvid medan Carolina satte på nyheterna.

- Godmorgon Amerika! Det är Jack Hamilton som pratar, och här är dagens nyheter. Läget är fortfarande inte helt återställt efter Tredje världskriget...

Plötsligt verkade Tv:n försvinna och han drogs tillbaka i tiden.

- ... vi har nysst fått uppgifter om att vi ligger i krig med Nordkorea. Vad som kommer hända är ännu oklart, men allmänheten uppmanas att söka skydd. Vi är mitt i en kärnvapenkonflikt. Ingen, absolut ingen, går säker.

Han vände sig om och blickade ut över trupperna. Skrämda blickar mötte hans. Samvetet gnagde inom honom och hjärtat höll på att hoppa ut genom bröstet. Det fanns ingen återvändo.

- Ni vet vad detta betyder; till vapen, bemanna flygplanen, förbered alla kärnvapen. Detta är ingen övning. Jag upprepar, detta är ingen övning.

Plötsligt var alla i rörelse. Sirenerna skrek och marken skakade. Själv var han redan framme vid kommunikationsrummet. Han tryckte ner knappen för att tala när det plötsligt knastrade till i högtalaren och en röst full av ångest trädde igenom.

- Broken arrow. Jag upprepar: broken arrow!
- .. och det var allt för dagens nyheter. Jag är Jack Hamilton och jag önskar er en fortsatt trevlig morgon.
- Gäslande öppnade hon sina ögon, hade hon somnat? Hon såg sig omkring och fick syn på sin morfar. Han satt vid bordet och framför honom låg en åldrad tidning uppslagen. Framsidan upptogs av en man hon mycket väl kände igen, Donald Trump.

- Det var så hemskt, Carolina.

Hon tog några steg framåt.

- Vad var det som var hemskt, morfar?
- Kriget, så många som dog...

Hans axlar slokade och hans ögon var ledsna. Det stack till i hennes hjärta.

- Jag vet, morfar, jag vet... men det är över nu, okej? Det är över.

Han drog med en darrande hand bort gardinen och kikade ut genom fönstret. Världen utanför var inget han kände igen. I fjärran sträckte sig den svedda marken ut mot horisonten. *Larmet ekade mellan byggnaderna. Paniken hängde i luften. 10 sekunder.*

Folk sprang överallt. De kastade sig under allt som kunde verka som skydd.

5 sekunder.

Snart var världen så som de kände till den förstörd.

1 sekund.

Det är dags.

Smällen som följde fick allting att rasa. Hans öron skrek, han skrek också. Alla skrek.

- Ja, Carolina, jag var mycket riktigt general i det som nu är känt som Tredje Världskriget. Donald Trump kunde som vanligt inte hålla sin mun stängd, och där var vi. Nordkorea och USA i krig till slut. Det var så hemskt, jag minns det som det vore igår. Jag var där när W11 träffade Washington. Jag har aldrig känt mig så maktlös...

Hennes hjärta svällde.

- Ingen kunde ha gjort något, morfar, ingen...

Han log snett.

- Vet du vad ”broken arrow” betyder?
- Du nämnde att det var ett kodord?

- Ja, Carolina. Det betyder att ett kärnvapen antingen har tänts, avfyrats eller tappats bort. Jag hoppas och ber till högre makter att jag slipper höra det igen.

Hans händer skakade av ilska då en massa minnen återkom.

- Pappa, var är mamma?
- Hon är inte död, va?

Det stack till i hans hjärta när han såg ner på sina döttrar. Tårarna rann nerför deras kinder. Han öppnade munnen precis när radion brusade till. "Nya uppgifter meddelar att presidenten har avlidit. Donald Trump är död. Han är dock bara en av de tusen som har mist livet i denna kris..."

Han öppnade ögonen och torkade bort tårarna som samlat sig under hans ögon. Raseriet blossade upp. Han avskydde verkligen den mannen av hela sitt hjärta. Han var en grym, hemsk mördare. Det fanns inga ursäkter för det han hade gjort. Det fanns inga ursäkter för *honom*.

- Jag hittade den!

Hon höll triumferande upp albumet i luften när hon klev ut från kontoret. De hade kommit överens om att kolla på gamla bilder från tiden innan kriget. Mest för att påminna deras morfar om de glada tiderna. Han hade verkat så nere på sistone.

- Mamma! Utbrast han.

Han pekade på en vacker kvinna iklädd en lång, elegant klänning. Framför henne stod hennes barn, de var alla finklädlda och log mot kameran. Hon kände

med ens igen sin morfar. Han hade runda, röda kinder och en glugg mellan framtänderna.

- Men åh, vad söt du var!

Leende bläddrade han vidare i albumet. Plötsligt förändrades hans ansiktsuttryck och han såg arg och förfärad ut. Hennes syster drog efter andan.

- Det är inte möjligt, vi kan väl ändå inte vara släkt med...?

Fundersam sträckte hon sig efter albumet för att se vad de hade reagerat på. Bilden föreställde en familj. De stod uppradade och hon kände direkt igen deras morfar. Han stod återigen framför sin mamma och log, mamman log också. Hon hade armen om en man, som hade håret kammat åt sidan och var klädd i kostym. Först förstod hon inte vad de hade reagerat på. Sedan tog hon en närmare titt på hans ansikte.

Det kunde inte vara möjligt. Visst måste det väl vara ett misstag?

Men sanningen stod klar och hon kunde knappt andas. Mannen var Donald Trump.

Malva Persson (Hederspris Novellprisfesten 2020)